Заболю, затужу,
заридаю... в собі, закурличу,
А про очі людські
засміюсь, надломивши печаль.
Помолюсь крадькома
на твоє праслов'янське обличчя,
І зоря покладе
на мовчання моє печать.
Забіліли сніги,
забіліли на цілому світі.
Опадає листок,
як зів'яле чаїне крило,
Там, де ми відбули,
там, де наше відтьохкало літо,-
Забіліли сніги-.. забіліли сніги...
замело.
Це приходить, мов сон.
Це приходить до мене із марень:
Теплий шепіт і схлип.— чи сльоза,
чи роса од ріки?
І на обрій вечірній
ляга, мов на еллінський мармур,
Ледь означений профіль
і тиха лілея руки,
Я для інших одцвів,
я під серцем сховав свої квіти.
Я від ока чужого
туманом осіннім укрився.
Але якось вночі
підійди і торкни мої віти —
Я тобі засвічусь,
як нікому іще не світився!..
Заболю, затужу, заридаю... в собі,
закурличу.
А про очі людські

засміюсь, надломивши печаль.
Помолюсь крадькома
на твоє праслов'янське обличчя,
І зоря покладе
на мовчання моє печать.